Argo Ideon

Mul on suur rõõm kõnelda pikemalt kui 140 tähemärki, alustas president Toomas Hendrik Ilves eile Tallinnas oma ettekannet rahvusvahelisel küberkaitsekonverentsil CyCon. Asjasse pühendamatuile – 140 märki on mahupiirang Twitteris, iga selles sotsiaalmeediakeskkonnas edastatud sõnum võib olla maksimaalselt nii pikk, ei märkigi rohkem.

Osa kuulajaid tervitas Ilvest mõistva naerukahinaga, teised aga, kes vast polnud lihtsalt kuulnud Eesti riigipea Twitteri-kogupaugust majandusteadlase Paul Krugmani pihta ja järgnenud kärast, ei saanud midagi aru.

Ilves rääkis oma ettekandes muu hulgas sellest, kuidas selge piir füüsilise ja virtuaalse maailma asjade vahel on kadumas. Ning internet on tööriist, mis aitab nii demokraatia eest võitlejatel valitsustes korruptsiooni paljastada kui ka autoritaarsetel valitsejatel oma kodanike tegevust jälgida.

Kolmapäev, 6. juuni oli Eesti presidendi riigivisiidil Lätis tihe päev. Pärast Tallinki laeval korraldatud vastuvõttu läks enamik delegatsioonist õhtupoolikul hotelli tagasi, Ilves aga koos abikaasa ja paari nõunikuga külastas veel eraldi üliõpilasseltsi Austrums.

Ärgem siiski kiirustagem järeldama, et korporatsioonis, ilmselt meeldivas seltskonnas, muutus ka Ilves üha joviaalsemaks ning elas siis hiljem end Twitteris välja. Alkoholi neil üritustel muidugi pakuti ja tarvitati, kuid president oli kaine.

Nautinud Austrumsi külalislahkust veidi üle tunni, naasis ta hotelli Radisson Daugava juba üheksaks õhtul, Krugmani Eesti-teemalisest postitusest luges aga ilmselt kaasas olnud arvutist oma üheksandal korrusel asunud sviidis, mille akendest avaneb lummav vaade jõele.

Olles kaks päeva kõnelnud lätlastega sellest, mida Läti on õigesti teinud ja mida Eesti on õigesti

teinud, mõjus see torge ilmselt nii kontrastsena, et Ilves lihtsalt ei saanud jätta reageerimata.

Võimalik, et kui president viibinuks suuremas seltskonnas, kas või sellessamas äridelegatsiooni omas, kes hotelli lobby's veel hilisõhtuni asju arutas, kallanuks keegi talle piltlikult öeldes veidi külma vett krae vahele.

Kuid ei. Ilves laadis ja paugutas oma säutsukahurit täiesti iseseisvalt. Kedagi ei olnud talle tol hetkel ka meenutamas presidendi enda varasemaid seisukohavõtte, mille mõtteks oli, et Eestis ei tasuks üldse nii palju tähele panna seda, mis meie kohta mujal öeldakse.

Järgmisel päeval loksus Eesti delegatsioon parajasti bussiga Kuramaa ja liivlastega seotud paikade poole, kui presidendi avalike suhete osakonna juhataja Piret Pert hoogsalt telefonitsi tööle asus.

Talle laekus üksteise järel küsimusi suurematelt ja väiksematelt lääne meediakanalitelt: kas need säutsud on ikka Ilvese omad? Kas see Twitteri konto on tõesti Ilvese oma, mitte mingi võltsing? Jah, jah, sai olla ainus vastus.

Kui säutsude ümber tekkinud kära võis algul olla isegi veidi ehmatav (Ilves kindlasti ei oodanud seda), siis eilseks oli @ilvestoomas end juba kogunud ning postitas taas linke Krugmani- ja Eesti-teemalistele aruteludele Forbesi ja Globalposti saitidel (küll käredaid hinnanguid lisamata).

Niisiis, Eesti esi-Twitter jäi ellu ja paari päeva jooksul on selle jälgijate hulk enam kui kahekordistunud. Kes on järgmine Eesti tipp-poliitik, kes julgeb seal säutsuda?

Artikkel Postimehe veebilehel .